

Η πανήγυρις της Παναγίας της Χρυσοσπηλιώτισσας στην Κάτω Δευτερά

[Εκκλησία της Κύπρου](#) / [Ι.Μ. Ταμασού και Ορεινής](#)

Με κάθε μεγαλοπρέπεια και ευλάβεια εορτάστηκε την Πέμπτη, 15η Αυγούστου 2024, η Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου στο ιστορικό σπήλαιο της Παναγίας Χρυσοσπηλιώτισσας στην Κάτω Δευτερά.

Πλήθος κόσμου συνέρρεε από τις 9 μέχρι και τις 15 Αυγούστου, για να προσκυνήσει τον πολύτιμο θησαυρό που περικοσμεί το Ιερό Σπήλαιο, το εικόνισμα της Παναγίας την Χρυσοσπηλιώτισσα.

Στην Κυρία Θεοτόκο εμπιστεύεται ο λαός τις προσευχές και τα αιτήματά του, τον πόνο και τον καημό του, εναποθέτοντας με ευλάβεια την ελπίδα και την

ευχαριστία τους.

Από την ημέρα που μεταφέρθηκε το ιερό εικόνισμα της Παναγίας με τις πρέπουσες Δεήσεις και τιμές στο ιερό σπήλαιο από τον Ι. Ν. Αγίου Νικολάου Κάτω Δευτεράς, την Παρασκευή, 9 Αυγούστου 2024, τελούνταν καθημερινά παρακλήσεις προς την Υπεραγία Θεοτόκο.

Την Τετάρτη, 14 Αυγούστου 2024 τελέστηκε ο Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός στο ιερό σπήλαιο και ανήμερα της εορτής, 15 Αυγούστου 2024, όρθρου βαθέος τελέστηκε υπαίθρια θεία Λειτουργία στο προαύλιο.

Τις λατρευτικές ιερές ακολουθίες τέλεσαν ο Πρωτοπρεσβύτερος Χαράλαμπος Νικολαΐδης και ο Οικονόμος Ανδρέας Παπαχαραλάμπους, εφημέριοι του Ι. Ν. Αγίου Νικολάου Κάτω Δευτεράς.

Ιστορικό του Σπηλαίου

Το σπήλαιο λειτούργησε στο παρελθόν (γύρω στον 8ον — 9ον αιώνα), ως ασκητήριο με μικρό αριθμό μοναχών, το οποίο μετά από χρόνια ξεχάστηκε.

Ιστορικοί βυζαντινολόγοι ισχυρίζονται ότι το σπήλαιο πιθανόν να αποτέλεσε κατά τον 1ο αιώνα τον χώρο άσκησης του Αγ. Ηρακλειδίου, πρώτου επισκόπου Ταμασού.

Η ονομασία του ασκητηρίου οφείλεται στην εύρεση της θαυματουργής εικόνας της Παναγίας, η οποία σύμφωνα με την παράδοση βρέθηκε με θαυμαστό τρόπο μέσα στο σπήλαιο. Από τότε το σπήλαιο ονομάστηκε «χρυσό σπήλαιο» και το εικόνισμα της Παναγίας, «Χρυσοσπηλιώτισσα». Σημαντικό ιστορικό στοιχείο είναι οι τοιχογραφίες μέσα στο ιερό βήμα που σώθηκαν και χρονολογούνται τον 12° με 13°

αιώνα.

Σύμφωνα με την παράδοση το Σπήλαιο λειτούργησε κατά την περίοδο της εικονομαχίας δηλαδή τον 8^ο — 9^ο αιώνα όταν αρκετοί μοναχοί — ασκητές αναγκάζονταν να κρυφτούν σε μέρη που δεν κινδύνευαν για να μπορούν ελεύθερα να λατρεύουν τον Θεό. Οι δύο τάφοι που βρέθηκαν μέσα στο σπήλαιο με ανθρώπινα οστά και ένα επιστήθιο σταυρό επιβεβαιώνουν το ότι εκεί ασκήτεψαν κάποιοι μοναχοί.

Όταν οι μοναχοί του ασκητηρίου πέθαναν το σπήλαιο ερημώθηκε και ξεχάστηκε. Αρκετούς αιώνες μετά όταν οι βοσκοί του χωριού που κοιμόντουσαν τα καλοκαίρια στα χωράφια προσέχοντας τα ζώα τους, έβλεπαν τα βραδιά μια λάμψη μέσα στο βουνό, αποφάσισαν να ανέβουν εκεί που έβλεπαν την λάμψη. Αφού καθάρισαν την είσοδο από τα αγριόχορτα και τους θάμνους με μεγάλη του έκπληξη αντίκρυσαν το σπήλαιο και μέσα το εικόνισμα της Παναγίας να φεγγοβολά.

